

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΗΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμῆς 120. Ἐξά-
μηνη δραχ. 65. Τρίμηνη δραχ. 35.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατριμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μὴνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθῆναι, 6 Ἰουλίου 1940

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 32

Ἡ μικρὴ πριγκηπισσα

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ F. H. BURNETT

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον—

Αὐτὸ ἦταν ἕνα πρᾶγμα πού ἔχυνε
κάποιο βάλαμο στὴν ψυχὴ τῆς Σά-
ρας καὶ τὴν ἔκανε νὰ νοιώθῃ λιγώ-
τερο ἔρημο τὸν ἑαυτὴ της. Εἶχε τόσο
ἡμέρῃς τὰ σπουργίτια, ὥστε ὅταν
ἀνέβαινε στὸ τραπέζι καὶ ἔδωζε τὸ
κεφάλι της ἀπὸ τὸ φεγγίτη καὶ σφύ-
ριζε, ἀκουγόταν εὐθὺς ἕνα θρόισμα
ἀπὸ φτερά, ἀπειρα τιτιβίσματα γέ-
μιζαν τὸν ἄέρα καὶ μιὰ δλόκληρη
στρατιὰ ἀπὸ μικροὺς φτερωτοὺς ξέ-
νους ὠρμοῦσε στὰ κεραμίδια γιὰ νὰ
τιμήσῃ τὰ ψίχουλα, πού τοὺς πε-
τοῦσε ἡ Σάρα. Ὅσο γιὰ τὴν Τυρο-
φαγᾶ, αὐτὸς πιά εἶχε ἀποκτήσει τέ-
τοια ἐμπιστοσύνη στὴ μικρὴ του
φίλη, ὥστε πότε-πότε τῆς ἔφερνε
καὶ τὴ γυναῖκα του ἢ ἕνα-δυὸ ἀπὸ
τὰ παιδιὰ του. Ἡ Σάρα κουβέντιαζε
ἐπὶ ὥρα μαζί του καὶ θὰ μπορούσε
κανεὶς νὰ πάρῃ ὅρκο ὅτι ὁ ποντικὸς
καταλάβαινε τί τοῦ ἔλεγε. Ὅσο γιὰ
τὴν Ἐμιλυ αὐτὴ εἶχε ξεπέσει κά-
πως στὴν ἐκτίμηση τῆς Σάρας. Καὶ
ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ εἶχε γεννηθῇ μέσα
τῆς σὲ μιὰ στιγμή μεγάλης ἀπελπι-
σίας.

Ἡ Σάρα ἐπίστευε πάντοτε, ἢ
τοῦλάχιστον ἤθελε νὰ πιστεύῃ, πὺς
ἡ Ἐμιλυ τὴν ἐνοιῶθε καὶ συμμερι-
ζόταν τίς στενοχώριες τῆς. Τῆς ἐ-
στοίχιζε πολὺ νὰ ὁμολογήσῃ στὸν
ἑαυτὴ της ὅτι ἡ μοναδικὴ τῆς συγ-
κάτοικη, οὐτε τὴν ἄκουγε, οὐτε κα-
ταλάβαινε τίποτε. Πότε-πότε ἡ Σά-
ρα ἔπαιρνε τὴν κούκλα, τὴ θρόνιαζε
ἐπάνω σ' ἕνα σκαμνί, καθόταν ἀπέ-
ναντί τῆς καὶ ἄφηνε τὴ φαντασία
τῆς νὰ δουλεύῃ ἐλεύθερα, τόσο πού
στὸ τέλος ἡ φυσιογνωμία τῆς ἔπαιρ-
νε μιὰ ἑκφρασι τρόμου ἰδίως ὅ-
ταν ἐρχόταν ἡ νύχτα καὶ τίποτε

δὲν ἔκοβε τὴν ἀπόλυτη ἡσυχία ἐ-
κτὸς ἀπὸ τίς φωνὲς καὶ τὰ ξαφνικὰ
τρεχαλητὰ τῆς οἰκογενείας Τυροφα-
γᾶ. Τίς ὥρες ἐκεῖνες, ὅπου ἡ φαν-
τασία τῆς βρισκόταν σὲ τόση ἐξαψη,
ἡ Σάρα μιλοῦσε στὴν κούκλα μὲ τὴν
πεποίθησιν πὺς θὰ τῆς ἀπαντοῦσε·
μὰ ἡ Ἐμιλυ τὴν κοιτάζε πάντα μὲ
τὴν ἴδια ἀπάθεια καὶ κρατοῦσε τὸ
στόμα τῆς κλειστό.

τώτερος, ἀφοῦ μπορεῖ νὰ συγκρατῇ
τὸν ἑαυτὸ του. Ὁ θυμὸς εἶναι μιὰ
πολὺ μεγάλῃ δύναμη· μὰ πιδ δυνα-
τὸς ἀκόμη εἶναι ὅποιος μπορεῖ νὰ
κυριαρχήσῃ τὸ θυμὸ του. Ὁ καλύτε-
ρος τρόπος ν' ἀποστομώσῃ τοὺς
ἐχθροὺς σου εἶναι τὸ νὰ μὴν τοὺς
ἀπαντᾷς. Ἐγὼ δὲν τοὺς ἀπαντῶ σχε-
δὸν ποτέ. Ἴσως ἡ Ἐμιλυ πάει ἀ-
κόμη πιδ μακριὰ· αὐτὴ δὲν ἀπαν-

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

Τὸ Σταυρόλεξο
Σίφουνας (Μεγ. Τάξις, Β' Βραβείον)

— Τὸ κάτω κάτω, ἔλεγε ἡ Σάρα
προσπαθώντας νὰ πείσῃ τὸ ἑαυτὴ
τῆς, καὶ ἐγὼ ἡ ἴδια δὲν δίνω πάντα
ἀπάντησιν ὅταν μοῦ μιλοῦν. Ὅταν οἱ
ἄλλοι σοῦ λέν ἀνοησίες, ἡ καλύτερη
ἀπάντησιν πού ἔχεις νὰ τοὺς δώσῃς
εἶναι νὰ μὴν τοὺς μιλήσῃς καθόλου
καὶ νὰ τοὺς κοιτάξῃς κάνοντας τίς
κρίσεις σου. Ἔτσι, ὅταν καταφέρνῃ
κανεὶς νὰ μὴν θυμώσῃ, ὅλοι κατα-
λαβαίνουν πὺς αὐτὸς εἶναι ὁ δυνα-

τάει αὐτε στοὺς φίλους τῆς· ὅτι ἔχει
νὰ πῇ, τὰ κρατᾷ ὅλα κλεισμένα στὴν
καρδιά τῆς.
Ὡστόσο, ὅλα αὐτὰ τὰ ἐπιχειρή-
ματα, παρ' ὅλη τὴν καλὴ διάθεσιν
πού ἔδεχνε καὶ ἡ ἴδια ἡ Σάρα, γιὰ
νὰ πιστέψῃ, δὲν τὴν ἱκανοποιούσαν
καὶ τόσο. Ὅταν ἀνέβαινε τὸ βράδυ
στὴν κάμαρά της ἀποκαμωμένη, μου-
σκεμμένη ἀπὸ τὴ βροχὴ καὶ ξεπα-
γιασμένη ἀπὸ τὸ κρῦο, νηστική καὶ

κατάκοπη, όταν όλη την ημέρα αντί για εύχαριστώ δεν είχε ακούσει παρά μαλλώματα και φωνές· όταν ή μαγεύρισα της είχε φερθή απότομα και ή μίς Μιντοίν άπαίσια και οι μαθήτρες κρυφογελοῦσαν στο πέρασμά της δείχνοντας ή μιά στην άλλη τὰ τρύπια της παπούτσια και τὰ πολύ κοντά φορέματά της, τότε ή πληγωμένη και πονεμένη καρδιά της Σάρας δεν μπορούσε νά βρή καμμιιά παρηγοριά στο αντίκρυσμα της ψυχρής και αδιάφορης μορφής της Έμιλυ.

Ένα βράδυ μάλιστα τὸ βλέμμα της κούκλας της φάνηκε τόσο άνέκφραστο, ένῳ ή ημέρα πού είχε περάσει, ήταν τόσο σκληρή, ὥστε ή Σάρα άπελπίστηκε δόλοτελα. Δεν είχε πιά κανένα στόν κόσμο πού νά την πονάη, κανένα.

Κάθισε αντίκρυ στην Έμιλυ.

— Δεν μπορώ πιά νά υποφέρω αὐτή τή ζωή, είπε τὸ δυστυχισμένο κορίτσι τρέμοντας. Είμαι όλη μουσκεμμένη από τή βροχή, πεθαίνω από τήν πείνα. Από τὸ πρῶτὶ τρέχω στους δρόμους και από τὸ πρῶτὶ δεν ακούω παρά φωνές και μαλλώματα απ' όλους. Και επειδή δεν μπόρεσα νά βρῶ εκείνα πού ζητούσε ή μαγεύρισα, με άφησε άπόψε νηστική για τιμωρία. Και στο δρόμο ό κόσμος γελοῦσε επειδή τὰ παλιά μου παπούτσια μ'έκαναν νά γλιστρήσω και νά πέσω. Έπεσα μες στις λάσπες κι' έγινα έλεεινή, κι' εκείνοι γελοῦσαν. Ακούς, Έμιλυ, γελοῦσαν!

Έκοίταζε με άγωνία τὰ γυάλινα μάτια και τὸ πορσελένιο πρόσωπο της κούκλας κι' έξαφνα τήν κυρίευσε μιὰ άγρια άπελπισία. Έδωσε μιὰ σπρωξιά στην Έμιλυ και τήν έρριξε κάτω. Η κούκλα έπεσε μπρούμυτα στο πάτωμα και ή Σάρα πού δεν έκλαιγε ποτέ ξέσπασε σὲ γοερὸν λυγμὸς.

— Δεν είσαι παρά μιὰ άψυχη κούκλα, έλεγε μέσα στὰ κλάμματά της. Είσαι παραγεμισμένη με πίστουρα, δεν έχεις καρδιά και δεν νοιώθεις τίποτα. Δεν είσαι παρά μιὰ άψυχη κούκλα.

Η Έμιλυ πεσμένη χάμω, με τή μύτη της στο πάτωμα και τὰ πόδια πάνω απ' τὸ κεφάλι, ξεκολλουόσε νά έχη τὸ ίδιο άτάραχο ὕφος. Η Σάρα έκρυψε τὸ πρόσωπό της στὰ χέρια της. Από τὸν τοίχο ακούστηκαν έξαφνα άγρια τσιρίγματα. Δίχως άλλο ό Τυροφαγᾶς θά καταχείριζε κανένα από τὰ παιδιά του πού θά είχε κάνει άταξία.

Σιγά-σιγά τὰ δάκρυα της Σάρας άρχισαν νά λιγοστεύουν. Δεν συνεί-

θιζε ν' άφήγη τον έαυτό της νά παρσύρεται από τήν άπελπισία και τὸ σημερινὸ ξέσπασμα της φαινόταν παράξενο κι' αὐτῆς της ίδίας άκόμη, Σὲ λίγο σήκωσε τὸ κεφάλι της κι' έρριξε μιὰ ματιά στην Έμιλυ, πού έτσι ὥπως ήταν πεσμένη φαινόταν σάν νά τήν λοξοκοίταζε και μάλιστα, ὥπως φάνηκε στη Σάρα, με κάποια συμπόνια. Η Σάρα έννοιωσε τύψεις και σήκωσε τήν κούκλα από χάμω και στὰ χείλη της ζωγραφίστηκε ένα άμυδρὸ χαμόγελο.

— Τί φταίς εσύ σάν δεν μπορείς ν' αλλάξεις, ψιθύρισε άναστενάζοντας· ὥπως δεν φταίει ή Λαβίνια και ή Τζέσση πού δεν μπορούν ν' αλλάξουν και νά γίνουν καλές. Δεν είμαστε όλοι ίδιοι, βλέπεις.

Και άφου φίλησε τήν κούκλα και της έσιαξε τὰ φορέματά της, τήν ξανακάθισε πάλι στη θέση της.

Στις ὥρες αὐτῆς μοναξιάς της πὸσο ποθοῦσε ή Σάρα νά ήταν τὸ διπλανὸ σπίτι κατοικημένο! Τὸ παράθυρο της σοφίτας τοῦ σπιτιοῦ αὐτοῦ βρισκόταν τόσο κοντὰ στο δικό της και ή Σάρα είχε τήν ιδέα πὼς θά έννοιωθε μιὰ από τις μεγαλύτερες χαρές της αν έδλεπε μιὰ μέρα ν' ανοίγη τὸ παράθυρο αὐτὸ κι' απ' τή στενή κορινία του νά ξεπροβάλλη μιὰ ανθρώπινη μορφή.

«Αν ήταν κανένα άγαθὸ και γελαστὸ πρόσωπο θά μπορούσα νά τοῦ πῶ: «Καλημέρα» και νά πιάσουμε φιλία, σκεπτόταν ή Σάρα. Μὰ φοβοῦμαι πὼς έδῶ ψηλὰ μόνο κανέναν υπηρέτη θά βάλουν νά κατοικήση.

Ένα πρῶτ, βπου, άφου είχε πᾶει στόν ψωμά, στόν μπακάλη, στο χασάπη και σ' άλλους άκόμη νά δώση παραγγελίες, γύριζε βιαστικά στο οίκοτροφεῖο, είδε πὼς στο διάστημα πού αὐτὴ γύριζε στους δρόμους ένα μεγάλο κλειστὸ αὐτοκίνητο, απ' αὐτὰ πού κάνουν τις μετακομίσεις, βρισκόταν σταματισμένο μπροστὰ στο διπλανὸ σπίτι. Η έξώπορτά του ήταν διάπλατα ανοιγμένη και οι εργάτες με άνασκουμπωμένα μανίκια άνεβοκατέβαιναν μεταφέροντας δέματα κι' έπιπλα.

— Ωραία! σκέφθηκε ή Σάρα. Τὸ σπίτι νοικιάστηκε. Έλπίζω πὼς γρήγορα θά ιδῶ ένα συμπαθητικὸ πρόσωπο στην αντικρυνή σοφίτα.

Ένοιωσε μεγάλο πειρασμὸ νά σταθῇ κι' αὐτὴ και νά χαζέψῃ ὥπως οι άλλοι διαβάτες πού είχαν πιάσει τὸ πεζοδρόμιο. Είχε τήν πεποίθηση πὼς αν μπορούσε νά ιδῇ τί είδους ήταν τὸ έπιπλα πού άνέβαζαν στο σπίτι θά μπορούσε νά λάβῃ μιὰ ιδέα για τοὺς καινούργιους νοικάρηδες.

«Τὰ τραπέζια και οι καρέκλες της μίς Μιντοίν είναι σάν κι' αὐτὴν τήν ίδια, είπε μέσα της. Αὐτὸ τὸ πρόσεξα από τήν πρώτη στιγμή πού τήν είδα, κι' ἄς ἤμουν τότε τόσο μικρούλα».

(Ακολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΒΟΥΝΩΝ

Πᾶμε στὰ πράσινα βουνά
στις ρεματιές στὰ δάση
σὲ ποταμάκια γαλανὰ
πούχει γιορτὴ ή Πλάση.

Πέρα εκεί κούβεται ή χαρὰ
καθένας τή σιμώνει
πλάι σὲ κρυόβουνης νερά
ή σὲ βουνίσιο χιόνι.

Βρίσκει άνθοβούνια σπιτικό,
γλυκοδροσὸ κι' άγέρα
τ' άνράκια με τὸν πιστικὸ
νά παίξῃ τή φλογέρα.

Έκει πού ή πέρικια πατεῖ
και τραγουδεῖ τ' άηδόνι
κι' έχει Άνεράιδες τὸ στρατι
κι' έχουνε μάγια οι κλώνοι.

Πᾶμε, πᾶμε στὰ βουνά
μες στὰ πῦκα και στὰ έλάτια
πού σὲ χρόνια άλαργινὰ
οι Θεοὶ τᾶχαν παλάτια!..

MARIA ΚΡΥΣΤΑΛΛΗ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

Η ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΣΗ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Ο Τριστάν Μπερνάρ, ό διάσημος γάλλος συγγραφέας, διηγείται συχνά τὸ άκόλουθο πάθημά του:

Ήταν σ' ένα παλαιοπωλειό, άντίκρυ στο Δημοπρατήριο.

— Πόσο έχει αὐτὸ τὸ άγαλματάκι; ρωτᾷ τὸν παλαιοπώλη.

— Έκατὸν εἴκοσι φράγκα.

— Πολλά! Δεν κάνει ογδέντα;

— Λίγα, κύριε! Σᾶς βεβαιῶ πὼς ζημιώνουμαι. Ἄς είναι ὥμως, με σᾶς δεν θά παζαρέψω.

Ο Τριστάν Μπερνάρ δεν είχε καμμιὰ διάθεση ν' αγοράσῃ τὸ άγαλματάκι πού κρατοῦσε, αλλά ό λόγος τοῦ παλαιοπώλη τὸν κολάκεψε φοδερά. Πάντα ένας συγγραφέας κολακεύεται όταν βλέπῃ πὼς κι' άγνωστοί του τὸν γνωρίζουν... Έπλήρωσε λοιπὸν τὰ ογδόντα φράγκα κι' έπειτα ρώτησε:

— Θά μοῦ τὸ στείλετε, δεν εἶν' έτσι;

— Έννοεῖται, κύριε, έννοεῖται, ἀποκρίθηκε πρόθυμα ό παλαιοπώλης. Σᾶς παρακαλῶ μόνο νά μοῦ πῆτε τὸνομά σας.

Τὴ απογοήτευση!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑ

Άγαπητοί μου,

ΣΥΧΝΑ, σὲ γλωσσικὲς μάλιστα συζητήσεις θάπαντάτε αὐτὴ τή φράση, αλλά ίσως δεν θά ξέρετε τί ακριβῶς σημαίνει. Θά σᾶς εξηγήσω, γιατί χρειάζεται πολύ. Λοιπόν, ή ιστορικὴ ὀρθογραφία, στη νέα γλώσσα, είναι τὸ αντίθετο της φωνητικῆς. Νά μὴ γράφουμε δηλαδή τις λέξεις ὥπως τις προφέρουμε, αλλά ὥπως τις έγραφαν κι' οι άρχαίοι, ὅσες τουλάχιστο έχουν μείνει απ' τήν αρχαία γλώσσα και τις μεταχειρίζόμαστε άκόμα—πού είναι άπειρες. Ο Βηλαρᾶς π.χ., ό ήπειρωτής γιάτρὸς και ποιητής, ένας από τοὺς πρώτους δημοτικιστές, ήθελε τή φωνητικὴ ὀρθογραφία κι' έγραφε: «Γραμματικὴ τις ρομείικς γλώσσας». Ο Σολωμὸς ὥμως, σύγχρονός του, ήθελε τήν ιστορικὴ, και τήν ίδια φράση θά τήν έγραφε έτσι: «Γραμματικὴ τῆς ρωμείικης γλώσσας». Έμεῖς έχουμε παραδεχθεῖ τὸ σύστημα τοῦ Σολωμοῦ και γράφουμε αἶμα κι' όχι ἔμα (ἢ ἔμα άπνευμάτιστο, ἢ ἔμα άτονο), άνθρωπος κι' όχι άνθρωπος, γράφω κι' όχι γράφο, λύχνος κι' όχι λίχνος. Ιστορικὴ ὀρθογραφία με τὰ αι της, με τὰ οι, ει, η, με τὰ ω, κι' όχι φωνητικὴ μ' ένα ε, ένα ι κι' ένα ο για όλα.

Πιστεύω νά καταλάβετε καλὰ τή σημασία και τῶν δυὸ ὅρων και τή μεταξύ τους διαφορά. Ἀλλά ή νέα γλώσσα, ή δημοτικὴ, έχει κι' αὐτὴ τή γραμματικὴ της, τοὺς κανόνες της, τήν ὀρθογραφία της. Πὼς λοιπὸν συμβιβάζεται, ἢ πὼς μπορεί νά συνυπάρχῃ ή ιστορικὴ, ή αρχαία ὀρθογραφία, με τήν ὀρθογραφία της δημοτικῆς, τή νέα; Πρέπει νά σᾶς τὸ εξηγήσω κι' αὐτό, γιατί είναι τὸ σπουδαιότερο.

Όταν λέμε «γραμματικὴ», έννοοῦμε τύπους, καταλήξεις. όχι οί-ζες, οὔτε λέξεις. Μιὰ γλώσσα διαφέρει από άλλη όταν έχῃ δική της γραμματικὴ, δικούς της τύπους, αδιάφορο αν πολλές λέξεις, κι' όλες σχεδόν οι ρίζες είναι κοινές και στις δύο.

Η ιστορικὴ λοιπὸν ὀρθογραφία, στη νέα έλληνικὴ γλώσσα, τή δημοτικὴ, πρέπει νά περιορίζεται στις ρίζες, γιατί αν έκτεινόνταν και στις καταλήξεις, στους τύπους, θάχαμε δυὸ γραμματικές, δηλαδή δυὸ γλώσσες άνακατεμένες, ένῳ έμεῖς θέλουμε μιὰ, κι' ὅσο τὸ δυνατό πὸς καθαρή. Ἄς πάρουμε π.χ. τή λέξη φύ-

σις. Στην αρχαία κλινόνταν ή φύσις-της φύσεως-τήν φύσιν. Στη νέα κλίνεται ή φύση-της φύσης-τή φύση. Θά τή γράψουμε λοιπὸν με τὸ ν της ρίζας της, (ιστορικὴ ὀρθογραφία), αλλά με τὸ η τοῦ δημοτικῆς της τύπου, ή φύση, κι' όχι ή φύσι. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο γράφονται κι' όλες οι λέξεις πού έμειναν από τήν αρχαία: κλητήρας-κλητήρα κι' όχι κλητήρ-κλητήρος (με η ὥμως πάντα), βρύση κι' όχι βρύσις ή βρύσι (με ν ὥμως πάντα) κτλ. κτλ.

Γιὰ τὸν ίδιο λόγο, δηλαδή της τυπικῆς ὁμοιομορφίας και της μιᾶς γραμματικῆς, επειδὴ ή δημοτικὴ δεν έχει οὔτε μακρὰ και βραχέα φωνήεντα για νά ισχύουν οι κανόνες της αρχαίας, οὔτε χρονικῆς αὐξήσεις, γράφουμε καλοσύνη κι' όχι καλωσύνη, στενότερος κι' όχι στενωότερος (θλα δηλαδή τὰ εἰς ὅτερος, ὀτατος, ὀτατα και οσύνη με ὀμικρον), και ὀπλισμένος, όχι ὀπλισμένος, ἑφόρμησε κι' όχι ἑφόρμησε, και καθεξῆς. Ὅσο για τὸν τόνο, επικράτησε αὐτὸς ό κανόνας: όταν μιὰ λέξη είναι ή ίδια ή αρχαία με τὸν τύπο της, πού κι' αὐτὸ συμβαίνει συχνὰ στη δημο-

τικὴ, τή γράφουμε με τὸν τόνο της: γλώσσα, αἶμα, θαῦμα, πρᾶγμα. Όταν ὥμως τή συμμορφώνουμε με τὸ νέο τύπο, τήν τονίζουμε κατὰ τή δημοτικὴ, πού δεν έχει μακρὰ και βραχέα, με ὀξεῖα: θάμμα, πρᾶμμα. Τὸ ίδιο ποτῆρι κι' όχι ποτῆρι, μαντήλι κι' όχι μαντήλι κλπ.

Ο Ἄρτης, ένα πολὺ γραμματισμένο Διαπλασσόπουλο, γράφει στη Διάπλαση, έξαφορμῆς κάποιος της άπάντησης στη Σκιά, πὼς τὰ ὀπλισμένος, ὀπλίστηκε, περιορισμένος, καλοσύνη, αὐτὸς τὰ θεωρεῖ άνορθογραφίες· γιατί άφου έχουμε παραδεχθεῖ τήν ιστορικὴ ὀρθογραφία, μόνο τις δημοτικῆς λέξεις πρέπει νά γράφουμε κατὰ τή γραμματικὴ της δημοτικῆς, αλλά τις άλλες κατὰ τήν αρχαία, ρίζα δηλαδή και κατάληξη, όταν διατηροῦν και τήν κατάληξή τους (καλωσύνη). Ὑστερ' από ὅσα είπα παραπάνω, πιστεύω πὼς κι' ό Ἄρτης θά ιδῇ πὼς έκανε μιὰ σύγχυση. Στο γράμμα του γράφει και πολλὰ άλλα γλωσσικὰ σωστότατα. Ἀλλά δεν πρόκειται τώρα γι' αὐτά.

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΚΙΤΣΟΣ Ο ΝΑΝΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

10.

Ο κακόμοιρος ό δούκας τὰ έχασε.

— Με μένα γελάτε; είπε. Μὰ τί έχω;... Βασιλιά μου πολυχροονέμενε, πρόσταξε αὐτοὺς τοὺς άνάγωγους νά πάψουν. Έτσι γελοῦν μ' έναν ευγενὴ άρχοντα σάν και μένα;

— Μὰ πὼς νά τοὺς προστάξω νά πάψουν, άφουῦ γελῶ κι' ἐγὼ ό ίδιος; είπε γελώντας πάντα ό βασιλιάς.

— Και γιατί γελᾶς κι' εσύ ό ίδιος, πολυχροονέμενε μου; Δεν καταλαβαίνω.

— Κοίταξε τὰ μοῦτρα σου σ' έναν καθρέφτη και θά καταλάβῃς.

Ο δούκας άρχισε νά μαντεύῃ. Κάτι θά τοῦ σκάρωσε ό φοιτητὸς εκείνος νάνος με τὸ παιχνίδι του. Κοίταξε μάλιστα μηχανικά, και τὸ δάκτυλο εκείνο πού περιέφερε τὸσην ὥρα στο πρόσωπό του· ήταν μουντζουρωμένο! Κι' επειδὴ στη σάλλα τοῦ θρόνου δεν ὤπῃχε καθρέφτης, βγῆκε έξω τρέχοντας, για νά βρεῖ κανέναν και νά ιδῇ...

(Ακολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΤΟ ΠΩΣ ΕΞΗΓΗΘΗΚΑΝΕ

Μιά φορά ο Ναστρεδίν Χότζας, κουβάλησε στο σπίτι του με το γαϊδάρδο του ένα άσκι μέλι.

Στη Χότζαινα που τον ρώτησε τί ήταν μέσα στο άσκι, απάντησε χαρούμενα.

— Σήμερα πέτυχα ευδιαστώ μέλι και μάθε πώς στον κόσμο, δεν είναι άλλο πράγμα πιο γλυκό απ' αυτό.

— Βλέπω, άντρα μου, πώς έχεις πολύ κέφι.

— Άμ' το κέφι είναι που κάνει καλές δουλειές και εκείνες πάλι δυναμώνουν το κέφι και αυτό το έδωσε στους ανθρώπους ο Άλλάχ για καλό τους.

— Άνεϊναι το πιθάρι μας καθαρό, βοήθησε ν' αδειάσουμε μέσα το μέλι, αν όμως θέλει καθαρίσμα καθαρίσέ το σύντομα.

— Λές και τζερα πώς θα το χρειάζοσυνα και τώχω πεντακάθαρο από προχτές.

Σαν ἐγγέμισαν το πιθάρι ο Χότζας είπε :

— Αυτό το μέλι δεν είναι δλο για μās, το πήρα όμως γιατί το βρήκα κελεπούρι και λογάρισα πώς αν δώσω το μισό με την τιμή που πουλιέται στην αγορά, θα μās μείνι το άλλο μισό χάρισμα. Και βάζοντάς του το σκέπασμα πρόσθεσε. Όποιος έρθη ν' αγοράση μέλι θα τοῦ λές : «Μόνο ο Χότζας το πουλάει, έλατε την ώρα που θα είναι εδώ».

Πρόσεξε καλά, μην σε κάνη ο πειρασμός και πουλήσης κρυφά, γιατί θα το καταλάβω και θα έχουμε κακά ξεμπερδέματα.

Ύστερα από λίγες ημέρες, πήγε ο Χότζας απόγεμα σπίτι του για να πάρη κάτι.

Μόλις μπήκε στην κάμαρά του πήρε το μάτι του από την μισάνοικτη πόρτα της κουζίνας μια γειτόνισσα που κρατούσε ένα βάζο και την Χότζαινα να της το γεμίξη μέλι.

Μη θέλοντας να δείξη πώς το πρόσεξε, πισοπλάτισε και ξεφωνίζοντας : Πῶ, πῶ τί έπαθα, ξέχασα το μεταξωτό μου μανδήλι στον καφενέ, πάω να το βρώ ! Εκλείσε την πόρτα και έφυγε τρέχοντας.

Τά ξεφωνητά του τάκουσε ή Χότζαινα και ζώστηκε στα φείδια.

Η γειτόνισσα για να την παρηγορήση, της είπε πώς δεν θα είχε ιδει ο Χότζας τί έκαναν, γιατί άλλοιως θαμπαινε μέσα να ζητήση τα λεπτά για το μέλι.

Άργά το βράδυ, σαν γύρισε ο Χότζας στο σπίτι του ἐγδύθηκε άμέσως και χωρίς να μιλήση καθόλου έπεσε να κοιμηθῇ.

Η Χότζαινα που έκανε την κοιμισμένη, πρόσεξε μέσα από τα μισόκλειστα ματόκλαδά της, πώς ο άντρας της δεν ἐγλώσσασε το φαί που τοῦ τὸ εἶχε στο τραπέζι σκεπασμένο και ὅλη νύχτα δεν εκλείσε μάτι με την συλλογή : την είχε ιδῇ που έδωσε το μέλι, η δεν την είχε ιδει ;

Πρωτῶ πρωτῶ σηκώθηκε να ταΐση τὰ ζωντανά της. Μπαίνοντας στον σταύλο είδε πώς ή σκύλα τους είχε κάνει τέσσερα σκυλάκια.

Χάρηκε πολύ γι' αυτό και άμέσως κατάρωσε το σχέδιο που θα ξεκαθάριζε εκείνο που την έδασάνιζε τόσες ώρες. Πήρε στην ποδιά της τὰ νεογέννητα, έτρεξε ὁλοῖσα στο κρεβάτι τ' άντρός της και τοῦ φώναξε χαρούμενα.

— Καλημέρα, Χότζα μου, ή σκύλα μας άπόψε είχε γεννητούρια, έκανε τέσσερα κουταδάκια και τάφερα να τὰ ὀνοματίσουμε. Και άραδιάζοντάς τα στο κρεβάτι, ξεχώρισε το πρώτο και είπε :

— Σε τοῦτο θα βάλουμε το ὄνομα «Εἶδε και δεν είδε»

— Σύμφωνοι, της απάντησε εκείνος που κατάλαβε τί γύρευε να μάθῃ με την καμπανιά της. Το δεύτερο θα το βγάλουμε. «Εἶδε και δεν το μαρτυράει».

Η Χότζαινα που δέχτηκε σαν κτύπημα την απάντησή του, για να φανῇ πώς μετάνιωσε, έπιασε το τρίτο και μίλησε κομπιαστά :

— Τοῦτο θα το λέμε : «Τόκανε μά δεν το ξανακάνη».

Ο Χότζας όμως, που την ἤξερε τί αγύριστο κεφάλι είχε, για να της δείξη πώς δεν την πιστεύει, ὀνομάτισε το τέταρτο :

— Τοῦτο θα το φωνάζουμε : «Μαθημένη είναι, το δρόμο της δεν τον αλλάζει».

Έτσι το άντρώγυνο, μ' αυτά τὰ διφορούμενα λόγια του, που τὰ μεταχειρίστηκε για ὀνόματα τῶν κουταδιῶν, ξεκαθάρισε μιά χαρά το ζήτημά του.

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦ.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΛ. ΒΑΔΙΝ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Άμα περπατήσης καμμιά ὥρα ἐξακολουθήσε, η θα σταθούμε να ξεκουρασθῇς η θα σε σηκώσουμε στον ὦμο. Σὺ δὲν ξέρεις τί κακοποιές είναι δῶ. Τὸ καλύτερο λοιπὸν είναι να μās περιμένετε ἐδῶ και ο κύρ Μορέλης θα σās περιποιηθῇ.

— Τὸν εὐχαριστῶ πολὺ τὸν κύριο Μορέλη, εἶπε ο Γιάννης ἡσυχά, τὸν εὐχαριστῶ, ἀλλ' ἔχω τὴν ἀπόφαση νάρθῶ μαζί σας.

— Κοίταξε κεί ! Ἐγὼ θέλω να σās κάνω καλὸ και σὺ καμαρώνεις.

— Εἶμαι συνηθισμένος στὶς ταιλαιπωρίες, εἶπε ο Γιάννης και δὲν φοβοῦμαι τίποτε. Ἐμεῖς δὰ περάσαμε κἂν και κἂν και θα σταματήσουμε τώρα πὺδ δὲν μās μένει παρὰ λίγες ὥρες δρόμος για να βροῦμε τὸν θεῖο μας. Αὐτὸ δὲν γίνεται. Καπετάν Χαφούρ.

— Τὸ λοιπὸν θέλεις και καλὰ να μās ἀκολουθήσης ;

— Βέβαια, βέβαια, Καπετάν Χαφούρ.

— Ἀφοῦ τὸ θέλῃς ἄς γίνῃ, εἶπε ο Καπετάν Χαφούρ θυμωμένα.

Ο κύρ Μορέλης προσπάθησε να κἂν τὸν Γιάννη ν' ἀλλάξῃ γνώμην, ἀλλὰ χαμένος κόπος.

Ο Γιάννης ἦταν ἀμετάπειστος.

— Μπᾶ ! ἄς τον, κύρ Μορέλη, εἶπε ο Καπετάν Χαφούρ, κόνοντας τάχα τὸν ἀδιάφορο, ἄς το τὸ παιδί, τοῦ κάκου πᾶνε τὰ λόγια σου, τὸ κεφάλι του δὲν γυρίζει δτι κι' ἂν πῇς.

Κι' ἀνάθοντας τὴν πίπα του βγῆκε στὴν πόλῃ με τὸν κύρ Μορέλη.

Έτσι ο Γιάννης, ἀφοῦ βεβαιώθηκε δτι θα πήγαινε μαζί με τοὺς στρατιῶτες, ἀνέβηκε στο δωμάτιο να πλαγιάσῃ με τ' ἀδελφία του.

Όλη τὴν νύχτα τὰ παιδιὰ κοιμήθηκαν περίφημα. Τὴν ἄλλη μέρα σὺν ζύπνησαν νωρὶς νωρὶς ἤγρην τὸ σπίτι ἡσυχώτατο. Κανένας θόσος δὲν ἀκουγόταν, φαίνεται πὺς δλοι θα είχαν πᾶει στὰ χωράφια.

Ἀλλὰ πὺς ἦταν οἱ δυὸ στρατιῶτες ;

Ο Γιάννης γύριζε δεξιά, γύριζε ἀριστερά, ἀλλὰ δὲν βρῆκε πουθενὰ ψυχῇ.

Τρέχει στο σταῦλο, τὸ ζῶο ἔλειπε. Ρωτάει τὸν ὑπηρέτη τοῦ σταύλου τί συνέβηκε κι' αὐτὸς τοῦ λείει πὺς οἱ στρατιῶτες είχαν φύγει.

— Δὲν είναι οὔτε ἓνα τέταρτο πούφυγαν εἶπε ο ὑπηρέτης, ἂν θέλετε μπορεῖτε να τοὺς προφθάσετε.

Έχετε καιρό. Τρέξτε και τοὺς προφταίνετε.

Τότε ο Γιάννης κατάλαβε γιατί τὸ προηγούμενο βράδυ ο Καπετάν Χαφούρ φάνηκε ἐξαφνα σὺν να δέχονταν τὴν πρότασί του. Έτσι ο πονηρὸς τὸν ἀποκόιμισε.

— Ἀχ ! τί μοῦκαμαν, φώναξε με τὰ δάκρυα στὰ μάτια τὸ κακόμοιρο τὸ παιδί κι' ἀμέσως ἔτρεξε, ζύπνησε τ' ἀδελφία του και τὰ βοήθησε να ντυθοῦν λέγοντας :

— Γρήγορα να τοὺς προφθάσουμε.

Οἱ στρατιῶτες ξεκίνησαν. Ἐμπρός, παιδιά.

— Και τὸ μουλᾶρι, τὸ πήρε μαζί του ο Καπετάν Χαφούρ ; ρώτησε ο Φραγκίσκος.

— Βέβαια, εἶπε ο Γιάννης.

— Τὸ λοιπὸν θα πᾶμε πεζοί ;

— Ναί.

Ο Φραγκίσκος δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλὰ θα προτιμοῦσε βέβαια να κἂν και σῆμερα τὸν δρόμο καβάλλα στο ζῶο. Ὅπως δὲν εἶδε καμμιὰ στενοχώρια και κατέβηκε με τὸν Μιχαλάκη και τὸν Γιάννη.

Σὲ λίγην ὥρα τὰ παιδιὰ ξεκίνησαν, ἀφοῦ πρῶτα παρακάλεσαν τὸν ὑπηρέτη τοῦ σταύλου να εὐχαριστήσῃ ἀπὸ μέρους των τὸν κύρ Μορέλη για τὴν φιλοξενία που τοὺς εἶχε δώσει. Ο Ἀλῆς, που εἶχε περάσει τὴ νύχτα σὲ μιὰ γωνιά τῆς αὐλῆς ἦταν γεμάτος χαρὰ που ξανάβλεπε τοὺς τρεῖς μικροὺς του κυρίους και πήγαινε μπροστὰ πηδώντας και τρέχοντας.

Ο Γιάννης ἦταν βέβαιος πὺς ἂν πήγαιναν γρήγορα θα πρόφταναν τοὺς δυὸ στρατιῶτες. Ἦξερε πολὺ καλὰ ποῖον δρόμο θᾶπρεπε να πάρουν γιατί τὸ βράδυ ο κύρ Μορέλης εἶχε πῇ, πὺς για να πάῃ κανεῖς στο Βοῦ Τζέλ ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσῃ τὸ ποταμάκι Οὐδὲ - Ἐλ - Ἀβιάδ ὡς τὸν μικρὸ ποταμὸ Οὐδὲ - Ἐλ - Ἐρς θα περνοῦσαν τὰ δυὸ βουνὰ Δζεβιλ Χουσουν και Δζεβιλ Ἀρουμά, ἔπειτα να κἂνουν ἀριστερὰ και να πᾶν ὅστερα ὅλο ἴσια ὡς πὺς να δοῦν τὸ χωριό.

Ο Γιάννης ἦταν βέβαιος δτι περ-

πατώντας λίγες ὥρες θᾶφθαναν στο Βοῦ - Τζέλ. Ἰσως μάλιστα να μὴν ἦταν ἀνάγκη να πᾶν ὡς τὸ Βοῦ - Τζέλ γιατί μποροῦσαν να συναντήσουν και στο δρόμο τὸ θεῖο τους καθὼς θα γύριζε με τὸ λιοντάρι.

Ἀλλὰ κι' ἂν ἀκόμη ἀναγκάζονταν να περπατήσουν ὅλη τὴν ἡμέρα τὰ σακκούλια τους ἦσαν γεμάτα ἀπὸ τρόφιμα γιατί ἡ κυρία Λερού εἶχε φροντίσῃ να μὴν τοὺς λείψῃ τίποτε.

Λοιπὸν δὲν είχαν να φοβοῦνται. Μόνο πὺς ἔπρεπε να βιαστοῦν για

Τὸ μικρὸ καραβάνι ξεκίνησε. (Σελ. 270, στ. α')

να προφθάσουν τοὺς στρατιῶτες.

Ο Γιάννης γελοῦσε βάζοντας με τὸ νοῦ του πὺς ο Καπετάν Χαφούρ θᾶστριβε τὰ μούτρα του καθὼς θα τοὺς ἔβλεπε ξαφνικά μπροστὰ του ἐκεῖ που νόμιζε πὺς κοιμοῦνται ἡσυχά στον Ἅγιο Φίλιππο.

Οἱ ὄχθες τοῦ ποταμοῦ ἦσαν καταπράσινες, ἡ ζέστη ὑποφερτὴ και οἱ πέρδικες τρομαγμένες ἀπὸ τὸν Ἀλῆ ἔκαναν χαριτωμένα πηδήματα πρᾶγμα που διασκέδαζε πολὺ τὸν μικρὸ Φραγκίσκο.

Πουθενὰ δὲν φαίνονταν ψυχῇ γεννημένη. Ο τόπος ἔμοιαζε ἀκατοίκτητος.

Εὐτυχῶς πὺς ο Γιάννης ἤξερε πολὺ καλὰ τὸν δρόμο. Ὑστερα ὅμως ἀπὸ μιὰ ὥρα που είχαν περπατήσῃ ὅσο μποροῦσαν πὺς γρήγορα, ο Φραγκίσκος ἄρχισε να σέρνῃ τὰ πόδια του λέγοντας πὺς πεινᾷ. Ο Γιάννης ὅμως ἤθελε να μὴ σταματήσουν πρὶν προφθάσουν τοὺς δυὸ στρατιῶτες.

— Ἀκόμη λίγο, Φραγκισκάκι μου, και θα τοὺς προφθάσουμε, τότε θ' ἀνεβῇτε πάλι στο ζῶο και θα ξεκουρασθῇτε.

Ο Φραγκίσκος πήρε θάρρος ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ ἀδελφοῦ του και περπατήσῃ ἄλλη μισὴ ὥρα. Ὑστερα τὸ καὶμμένο τὸ παιδί δὲν μποροῦσε πᾶ να προχωρήσῃ, τόσο πὺς ο Γιάννης κατὰλαβε πὺς δὲν ἔπρεπε πᾶ να τοῦ πῇ τίποτε.

Κάθησαν λοιπὸν ο ἔνας κοντὰ στον ἄλλον στὴν ὄχθη, κάτω ἀπὸ ἓνα μεγάλο δένδρο, ἔφαγαν και ἤπιαν νερὸ ἀπὸ τὸ ποτάμι κι' ὕστερα, ἀφοῦ ξεκουράστηκαν ἴσαμε ἓνα τέταρτο, ξεκίνησαν πάλι φρέσκοι και ζωντροί.

Θὰ κόντευε πᾶ μεσημέρι, γιατί ἡ ζέστη ἦταν ἀφόρητη, ἔταν ο δρόμος που ὡς τὴν ὥρα ἦταν εὐχάριστος ἄρχισε να γίνεται ὅλο και δυσκολώτερος. Τὸ ποτάμι Οὐδὲ Ἐλ Ἀβιάδ κυλοῦσε ἡσυχά ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἀπότομες ὄχθες, οἱ ὁποῖες πὺς και πὺς να είχαν κάτι ψωραλέους θάμνους.

Τὰ παιδιὰ λοιπὸν για να μείνουν κοντὰ στο νερὸ ἀναγκάσθηκαν να κατεδοῦν και να περπατοῦν μέσα στο ποτάμι για να δροσί-ζονται.

Για κακὴ τους τύχη ὅμως, ὅσο προχωροῦσαν τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ λιγότερευε, ὡς που ἔγιγε ἓνα μικρὸ ρυάκι που ἔτρεχε πάνω ἀπὸ βράχια ἐπίπεδα τόσο γλυύτερα ὡστε να φαίνονται σὺν καθρέφτης με φοδερὴ ἀντανάκλαση.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΑΝΤ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ

*Ήταν παραμονή βράδυ τῆς στέψης τοῦ καινούργιου βασιλιά. Ὁ ὅλοι του οἱ αὐλικοί εἶχαν ἀποσυρθεῖ.

Ὁ ἐφηβος—ἦταν μόνο 16 ἐτῶν—δὲν εἶχε δυσανεστῆθαι μὲ τὴν ἀναχώρησή τους, μᾶλλον ἀνακουφίστηκε· μ' ἓνα ἀναστεναγμὸ ξαπλώθηκε πάνω στὰ μαξιλάρια τοῦ κρεβατιοῦ του. Ἔτσι ξαπλωμένος, μὲ τὰ μάτια ἀπλανῆ, μὲ τὸ μισάνοιχτο στόμα του, ἐμοιαζε μὲ ζῶο τοῦ δάσους, μὲ κάποιο μικρὸ ζῶο ποὺ οἱ κυνηγοὶ πιάσανε στὸ δόκανο.

Κι' ἀληθινὰ οἱ κυνηγοὶ τὸν εἶχαν ἀνακαλύψει μιὰ μέρα ποὺ ξυπλutos καὶ μὲ τὴ φλογέρα στὸ στόμα ἀκούουθε τὸ φτωχὸ γιδοδοσκὸ ποὺ τὸν εἶχε ἀναθρέψει καὶ ποὺ τὸν νόμιζε πατέρα του. Γιατί τὸ μικρὸ βασιλόπουλο τῶχαν κλέψει τῆς μητέρας του ὅταν ἦταν 8 ἡμερῶν καὶ ἐκεῖνη ἀπ' τὸν καὶμὸ τῆς εἶχε πεθάνει.

Μὰ ὅταν ὁ γέρος βασιλιάς κόντευε νὰ πεθάνῃ, βρέθηκε ὁ μικρὸς ἐγγονὸς του ἀπὸ τοὺς κυνηγοὺς ποὺ τοῦ τὸν πῆγαν, καὶ τὸν ἀναγνώρισε γιὰ διάδοχό του.

Τὶ χαρὲς ποὺ ἔκανε τὸ βασιλόπουλο ὅταν εἶδε τὰ ὑπέροχα βασιλικά φορέματα καὶ τ' ἀτίμητα πετράδια ποὺ θὰ φοροῦσε!

Οἱ αὐλικοὶ διηγόνταν πὼς ἀγαποῦσε τὰ σπάνια καὶ πολύτιμα πράγματα καὶ πὼς εἶχε στείλει ἐμπόρους σὲ ξένα μέρη νὰ τοῦ φέρουν. Μὰ ἐκεῖνο ποὺ ἀπασχολοῦσε τώρα περισσότερο τὸ μικρὸ βασιλιά ἦταν τὸ φόρεμα τῆς στέψης. Ἐκεῖνο συλογιζότανε κοιτάζοντας τὸ χοντρὸ κούτσουρο ποὺ καιγόταν στὸ τζάκι.

Ἀπ' ἔξω ἔβλεπε τῆς ἐκκλησίας τὸ θόλο καὶ τοὺς φρουροὺς· μακριὰ σ' ἓνα δεινὸ κρηπιοστῆ ἐν' ἀγρόνῳ κελαῖδουσε. Μιὰ μυρωδιὰ γαστριμοῦ ἐμπαινε μέσα.

Πῆρε στὰ χέρια του μιὰ λύρα κι' ἄρχισε νὰ παίζει· τὰ βλέφαρά του ὅμως κλείνανε.

Ὅταν χτυπήσανε μεσάνυχτα εἰδοποίησε μ' ἓνα κουνδούνι τοὺς ἀκούουθε ποὺ ἤρθαν νὰ τὸν γδύσουν μὲ πολλὴν ἐπισημότητα. Τοῦ ἔχυσαν ροδόνερο νὰ πλυθῇ καὶ γεμίσανε μὲ λουλούδια τὸ μαξιλάρι του. Δίγα λεπτὰ πρὶν ὅσον ἀποκοιμήθηκε.

Στὸν ὕπνο του εἶδε πὼς βρέθηκε σὲ μιὰ μεγάλη κάμαρα γεμάτη, ἀργαλειούς, μισοσκότεινη, ποὺ ἔδραζε μιὰ μυρωδιὰ μούχλας καὶ ὑγρασίας. Σκυρμένοι πάνω στοὺς ἀργαλειοὺς δουλεύανε ὑφαντάδες, χλωμὰ παιδιὰ καὶ γυναῖκες. Πῆγε κοντά.

Ὁ ὑφαντὴς σήκωσε τὸ κεφάλι του ἀγριεμένος καὶ τοῦ εἶπε:

—Τί μὲ κοιτάξεις ἔτσι; Μήπως σ' ἐστειλε ὁ ἀφεντικός μου νὰ ἰδῇς ἂν δουλεύω καλά;

—Ποιὸς εἶναι ὁ ἀφεντικός σου; εἶπε τὸ παιδί;

—Εἶναι ἓνας πλούσιος σκληρόκαρδος καὶ ἀναίσθητος, εἶπε ὁ ὑφαντὴς. Κατοικεῖ σὲ μαρμάρينو παλάτι, κι' ἐμένα μ' ἔχει ρίξει νὰ δουλεύω στὸ ὑπόγειο· φορεῖ ὠραία φουστάνια ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι ντυμένος μὲ

τὸ τζάμι ἔβλεπε τὸ μελάνιο φεγγάρι κρεμασμένο στὸν οὐρανὸ. Ξανακοιμήθηκε κι' εἶδε ἐν' ἄλλο ὄνειρο.

Σὰ νῆταν ξαπλωμένος σὲ μιὰ γαλέρα γεμάτη σκλάβους. Πάνω σ' ἓνα χαλὶ καθόταν ὁ ἰδιοκτήτης. Οἱ σκλάβοι γυμνοὶ καὶ δεμένοι μὲ ἀλυσίδες μὲ τοὺς διπλανούς τους, τραβούσαν κουπὶ μὲ τὰ κοκαλιάρικα χέρια τους, ἐνῶ ἀραπάδες τρέχανε πάνω-κάτω καὶ τοὺς μαστιγώνανε μὲ λουριά.

Τέλος φτάσανε σ' ἓναν ὄρμο. Ρίξαν τὴν ἀγκυρά καὶ οἱ ἀραπάδες ἀρπάξανε τὸν πρὶν νῆο σκλάβο καὶ τὸν κατέβασαν στὴ θάλασσα ἀπὸ μιὰ σκοινένια σκάλα, ἀφοῦ τοῦ βουλώσανε τὴ μύτη καὶ τ' αὐτιά μὲ κερί καὶ τοῦ δέσαν ὡς μιὰ χοντρή πέτρα στὴ ζώνη. Ἐκεῖνος κατάκοπος ἔξαφανίστηκε μὲς στὸ νερὸ καὶ σὲ λίγο βγήκε λαχανιασμένος, κρατώντας στὸ χέρι του ἓνα μαργαριτάρι. Οἱ νέγροι τὸ πῆραν καὶ τὸν ξαναβούτηξαν. Ὁ βουτηχτὴς ἀνέβηκε πολλὰς φορὲς μ' ἓνα μαργαριτάρι. Ὁ ἀφέντης του τὸ ζύγισε καὶ τῷ δόσε μέσα σ' ἓνα σακκούλι. Ὁ μικρὸς βασιλιάς ἤθελε νὰ μιλήσῃ, μὰ ἡ γλῶσσα του ἦταν κολημένη στὸν οὐρανίσκο του.

Τέλος ὁ σκλάβος ἀνέβασε τὸ πρὶν ὄμορφο μαργαριτάρι τοῦ κόσμου, σὰν ὀλόγιμο φεγγάρι καὶ πρὶν ἄσπρο ἀπ' τὸν αὐγερινό. Ἀλλὰ ἦτανε κατὰ χλωμός. Ἡ μύτη του καὶ τ' αὐτιά του τρέχαν αἷμα.

Οἱ νέγροι σήκωσαν τοὺς ὤμους, ὁ ἀφέντης γέλασε. Πῆρε τὸ μαργαριτάρι κι' εἶπε:

—Αὐτὸ κάνει γιὰ τὸ σκῆπτρο τοῦ βασιλιά.

Ὁ μικρὸς βασιλιάς ἔβαλε μιὰ φωνὴ καὶ ξύπνησε. Εἶδε τὰ μακριὰ γκρίζα δάχτυλα τῆς Αὔρης νὰ κρεμῶνται σ' ἄστέρια ποὺ χλωμαῖζαν.

Καὶ ξανακοιμήθηκε.

Εἶδε τότε πὼς βρισκόταν σ' ἓνα πυκνὸ δάσος, γεμάτο παράξενα φρούτα, δηλητηριώδη λουλούδια, καὶ ἄγρια ζῶα.

Στὸ τέλος τοῦ δάσους εἶδε πλῆθος ἀνθρώπων νὰ δουλεύουν σ' ἓνα ξεροπόταμο. Ἐσκαβαν λάκους καὶ κατέβαιναν, ἄλλοι σκαλίζανε τὴν ἄμμο. Ἀπὸ μιὰ σκοτεινὴ σπηλιὰ ὁ θάνατος κι' ἡ φιλαργυρία τοὺς παραμονεύαν.

Ὁ πρῶτος εἶπε:

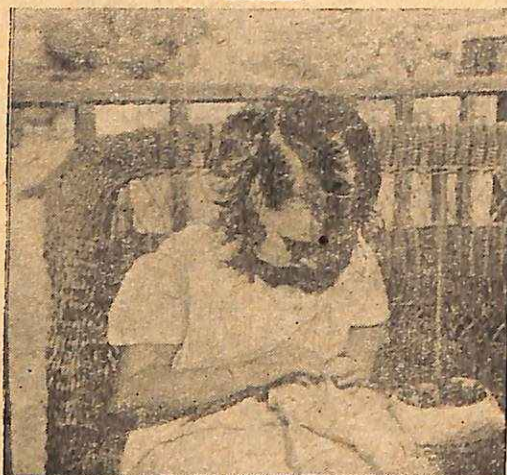
—Εἶμαι κουρασμένος.

(Ἀκολουθεῖ)

(Διασκευῇ)

ΚΙΤΣΑ ΜΑΛΙΚΟΥΤΗ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

Ἀφοσίωση στὸ ἐργόχειρο
Πασχαλίτσα (Μικρὴ Τάξις, Α' Βραβεῖον)

κουρέλια, ἀρρωσταίνει ἀπὸ τὴν καλοφαγία, ἐνῶ ἐγὼ δὲν ἔχω ἀρκετὸ ψωμί γιὰ νὰ χορτάσουν τὰ παιδιὰ μου. Τὸ ροῦχο αὐτὸ ποὺ ὑφαίνω, τὸ ὑφαίνω μὲ τὸ αἷμα μου καὶ κάθε του κλωστή εἶναι ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὴ ζωὴ μου. Μὰ τί σὲ νοιάζει ἐμένα γιὰ τὰ δικά μου τὰ βάραινα; Τὸ δικὸ σου πρόσωπο εἶναι χαρούμενο.

Κι' ὁ ὑφαντὴς πέταξε μὲ δύναμη τὴ σαῖτα πάνω στὸν ἀργαλειὸ κι' ὁ μικρὸς βασιλιάς εἶδε πὼς ἦταν γεμάτη χρυσὴ κλωστή. Τρόμαξε καὶ ρώτησε:

—Ποῖαν εἶναι τὸ φόρεμα ποὺ ὑφαίνεις;

—Εἶναι τοῦ βασιλιά.

Ὁ μικρὸς ἔβαλε μιὰ φωνὴ καὶ ξύπνησε.

Βρέθηκε στὴν κάμαρά του ἀπὸ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ

ΤΟΥ Κ. ΜΠΟΥΛΝΤΟΚ

Αὐτὸς ὁ κύριος Μπουλντόκ δὲν εἶναι Ἀγγλος, ὅπως ἴσως θὰ υποθέτατε ἀπὸ τ' ὄνομά του, οὔτε καὶ Ἀμερικανός. Εἶναι Οὐγγρος καὶ κατοικεῖ στὴ Βουδαπέστη. Καὶ μολοντι ἦταν ἓνας λαμπρὸς νέος ἔψαχνε ὁ κακομοῖρης μάταια νὰ βρῇ μιὰ δουλειὰ ποὺ θὰ τοῦ ἐξασφάλιζε τὸ ψωμί του ἔστω, καὶ σκέτο.

Μιὰ μέρα λοιπόν, ἐκεῖ ποὺ γύριζε στοὺς δρόμους ἀπελπισμένος στάθηκε μπρὸς ἀπὸ τὸ παράθυρο ἐνὸς ἱσογείου καὶ καθὼς οἱ κουρτίνες ἦταν τραδηγμένες ἔρριξε μέσα μιὰ κάπως ἀδιάκριτη ματιά. Εἶδε λοιπόν τότε ἓναν κύριο ποὺ καθόταν στὸ γραφεῖο του καὶ ἔγραφε καὶ φαινόταν πολὺ ἀφοσιωμένος στὴ δου-

λειά του. Κοντὰ του ἓνα ὠρὸ μαλλιαρὸ σκυλὶ κλαούριζε σὰν νὰ τοῦ ζητοῦσε κάτι. Σὲ λίγο ἄρχισε νὰ γαυγίζει, κι' ὁ κύριός του τότε μόλις τὸν πῆρε εἴδηση καὶ κατάλαβε πὼς ὁ σκύλος ἤθελε νὰ βγῇ ἔξω. Στὸ σπῆτι ὅμως φαίνεται πὼς δὲν βρισκόταν κανεὶς γιὰ νὰ βγάλῃ περίπατο τὸν ἀνυπόμονο νεαρὸ σκύλο. Ρωτήστε με δὲ ἐμένα πὼς σοῦ ἔρχεται ὅταν εἶσαι συγγραφεὺς καὶ βρίσκεσαι στὸ ζενιθ τῆς ἐμπνευσῆς σου, νὰ σ' ἐνοχλῇ ὁ σκύλος σου καὶ νὰ σοῦ γυρεῖ καλὰ καὶ σώνει νὰ σηκωθῇς ἀπ' τὴ δουλειά σου.

Στὴν ἀπελπισία του ὁ δυστυχισμένος λόγιος σήκωσε τὰ μάτια του πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ τότε ἀντίκρουσε στὸ ἄνοιγμα τοῦ παραθύρου ὄχι τὸν ἀπὸ μηχανῆς θεὸ, ἀλλὰ κάτι παραπλήσιο· τὸν κ. Μπουλντόκ. Καὶ ἐπειδὴ ἡ φυσιογνωμία του τοῦ φάνηκε συμπαθητικὴ πῆγε κοντὰ στὸ παράθυρο καὶ τὸν ρώτησε ἂν θὰ ἤθελε νὰ βγάλῃ τὸν σκύλο του περίπατο γιὰ καμμιὰ ὥρα.

Ὁ κ. Μπουλντόκ ποὺ ἦταν καὶ ζωόφιλος δέχθηκε μὲ προθυμία καὶ ἀπὸ τότε τοῦ μπήκε ἡ ἰδιὰ νὰ δια-

λέξῃ γιὰ ἐπάγγελα ἓνα πολὺ πρωτότυπο καὶ ἀσυνείηστο, νὰ γίνῃ περίπατο-νταντὰ τῶν σκύλων.

Πραγματικὰ ὑπάρχουν πολλοὶ δυστυχισμένοι σκύλοι ποὺ τὰ ἀφεντικά τους δὲν ἔχουν τὸν καιρὸ νὰ τοὺς βγάλουν περίπατο καὶ ποὺ χάρις στὸν κ. Μπουλντόκ παίρνουν τώρα κάθε μέρα τὸν καθαρὸ τους ἀέρα.

Καμμιὰ φορὰ ὁ κ. Μπουλντόκ βγάζει περίπατο δεκαοκτὼ σκυλιὰ μαζί. Καὶ εἶναι σ' ἀλήθεια ἀξιοθαύμαστο πὼς τὰ καταφέρνει καὶ τὰ κουμαντάρει ὅλα καὶ πὼς δὲν γίνονται κάθε μέρα σκυλοκαυγάδες.

Ἐγὼ ὅμως ἔχω καὶ μιὰ ἄλλη ἀπορία. Τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου Μπουλντόκ τὸν ἔκανε νὰ διαλέξῃ αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμά του, ἢ τὸ ἐπάγγελμα περὶ μενε γιὰ νὰ βρεθῇ ὁ κατάλληλος ἄνθρωπος γιὰ νὰ τὸ ἀναδείξῃ; Ἐδῶ σὰς θέλω!

ΠΩΣ ΦΟΡΟΛΟΓΟΥΝ ΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ

Ὅπως σ' ὅλα τὰ κράτη ἔτσι καὶ στὴν Κίνα κάθε πολίτης εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ πληρώνῃ τὸ φόρο του στὸ Δημόσιο.

Στὴν Κίνα ὅμως οἱ ἄνθρωποι εἶναι

πολὺ ἔξυπνοι καὶ συχνὰ τοὺς ἔρχονται στὸ κεφάλι κάτι ἰδέες ποὺ ποτὲ δὲν θὰ περνοῦσαν ἀπὸ τὸ μυαλὸ ἐνὸς εὐρωπαίου. Ἔτσι ἓνας οικονομικὸς ἔφορος Κινέζος παρατήρησε ὅτι πολλοὶ, φορολογούμενοι ἦταν τόσο φτωχοὶ ὥστε τοὺς ἦταν ἀδύνατο νὰ πληρώσουν καὶ τὸν πρὶν μικρὸ φόρο, κ' αὐτὸ βέβαιον ἦταν μιὰ μεγάλη ζημιὰ γιὰ τὸ Δημόσιο.

Τὶ τοῦ κατέθηκε λοιπόν; Ἀποφάσισε νὰ δίνῃ σὲ κάθε ἓνα ἀπὸ τοὺς φορολογούμενους τοῦ ἀπὸ ἓνα μικρὸ νεῖδγαλο κοτοπουλάκι, ἓνα κοτοπουλάκι ποὺ δὲν ἀξίζει οὔτε ἓνα δεκάριο. Μὴ γελᾶτε, περιμένετε πρῶτα ν' ἀκούσετε τὸ τέλος.

Λοιπὸν μαζί μὲ τὸ κοτοπουλάκι δίνει καὶ τὴν ὁδηγίαν τοῦ πὼς νὰ τὸ θρέψουν, νὰ τὸ μεγαλώσουν καὶ νὰ

τὸ παχύνουν. Τότε πηγαίνει πάλι στοὺς ὀρνιθοτρόφους — φορολογούμενους του, παίρνει πίσω τὸ κοτόπουλο, ποὺ ἔχει μεγαλώσει καὶ τὸ πούλαει στὴν ἀγορὰ ἓνα ἑκατοστάρικο τὸ λιγώτερο. Κρατᾷ τὰ λίγα χρήματα ποὺ ἔδωκε γιὰ νὰ τὸ ἀγοράσῃ καὶ τὰ ὑπόλοιπα τὰ στέλνει στὸ Ὑπουργεῖο τῶν Οἰκονομικῶν.

Πραγματικὰ, νὰ μιὰ ὠραία, πρακτικὴ καὶ ἔξυπνη μέθοδος, ποὺ παρυσιάζει ὅμως καὶ κάποιους κινδύνους. Γιατί γιὰ φαντασθῆτε νὰ ἔρθῃ, ἢ γιορτὴ τοῦ μπαμπά, ἢ τὰ γενέθλια τοῦ γιοῦ καὶ νὰ βρῆκεται στὸ κοτέτσι τὸ τρυφερὸ καὶ καλοθρεμμένο κοτόπουλο τοῦ κυρίου ἐφόρου; Μπορεῖ νὰ ἀντισταθῇ κανεὶς στὸν πειρασμὸ καὶ νὰ μὴ τὸ στείλῃ στὸ φούρνο μὲ πατάτες ἢ νὰ μὴ τὸ κἀνῃ παραγεμιστὸ στὴν κατσαρόλα;

ΤΕΣΣΕΡΕΣ ΤΣΙΧΛΕΣ

ΖΥΓΙΖΟΥΝ 3 ΔΡΑΜΙΑ

Καὶ ἐπειδὴ κάναμε λόγο γιὰ τοὺς Κινέζους καὶ γιὰ τὰ κοτόπουλά τους, σὰς ρωτῶ; Πόσο νομίζετε ὅτι ζυγίζει μιὰ κινέζικη τσίχλα; Πόσο; ἔ, λοιπόν, δὲν ζυγίζει οὔτε δράμι! Σὰς τὸ βεβαιώνω ἐγὼ καὶ μπορῶ νὰ σὰς τὸ ἀποδείξω ἀμέσως. Ἐνας Γάλλος ὀρνιθολόγος ὁ κ. Καρπαντιὲ ἔλαβε ὡς δῶρο ἀπὸ τὴν Κίνα ὀκτὼ αὐγὰ ἀπὸ τσίχλες. Οἱ τσίχλες, τὸ ξέρετε δά, πὼς εἶναι ἀπὸ τὰ πρὶν μικρὰ καὶ ἀδύνατα πουλιά, καὶ θ' ἀκούσατε καμμιὰ φορὰ νὰ λένε γιὰ καμμιὰ συμπαθητικὰ σας: «Αὐτὴ εἶναι ἀδύνατη σὰν τσίχλα!» Μπροστὰ ὅμως στὴς τσίχλες τὴς κινέζικες οἱ δικές μας εἶναι σωστὰ μεγαθήρια, ἀληθινοὶ ἐλέφαντες, Γολιάθ μπροστὰ στὸ Δαυὶδ.

Τόσο μικροσκοπικὲς εἶναι οἱ κινέζικα τσίχλες. Φαντάζεστε πᾶ τί εἶναι τ' αὐγὰ τους! Ὅσο ὁ κ. Καρπαντιὲ ἔβαλε τὰ ὀκτὼ αὐγὰ στὴν ἡλεκτρικὴ κλίμακα κι' ἀπὸ μέσα βγήκαν ὀκτὼ χαριτωμένα πουλάκια.

Κατά λάθος όμως έβαλαν τα πουλάκια αυτά σ' ένα κλουβί μαζί με άλλα μεγαλύτερα που τα τσίμπησαν, τα πάτησαν και σκότωσαν τέσσερα από αυτά. Από επιστημονική περιέργεια ο κ. Καρπαντιέ εξύγισε τα κορμάκια από τις τέσσερες άδικοσκοτωμένες τσίχλες και βρήκε πώς και οι τέσσερες μαζί ζύγιζαν μόλις 11 γραμμάρια, δηλαδή κάτι παραπάνω από τρία δράμια! Οι άλλες τέσσερες είναι πολύ καλά στην υγεία τους και τρέφονται με μυρμηγκία. Να ιδούμε, το κλίμα της Εδρώπης θα τις ωφελήσει ώστε να παχύνουν λίγο περισσότερο;

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΓΕΛΙΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΚΛΑΜΜΑΤΑ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΛΑΓΩΝΙΚΑΣ ΚΑΙ Η ΣΚΥΛΑ ΤΟΥ Η ΣΠΙΘΑ

Ο κύριος Φειδιππίδης Λαγωνίκας ήταν ένας λαμπρός κύριος, που είχε δυο μεγάλες μανίες: ήταν εξαιρετικά φιλάθλος και εξαιρετικά ζωόφιλος. Δεν άφηνε αγώνες στο Στάδιο που να μην παρευρεθώ — όσοι πηγαίνετε συχνά σάβηλτικούς αγώνες θα τον βλέπατε τακτικά — και δεν άφηνε και σκυλι όποιοςδήποτε γνωστής ή άγνωστης ράτσας που να μην το αγοράσει. Πότε τον βλέπατε με κυνηγετικά σκυλιά που τα έκγυμναζε για να πιάνουν πάπιες ή όρνυκια, πότε με λυκόσκυλα για να πιάνουν τους κλέφτες και πότε με μπουλντόγκ για να του φυλάνε το σπίτι.

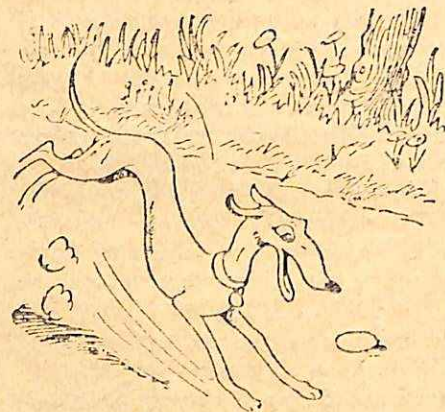
Το τελευταίο του απόκτημα ήταν ένα λαγωνικό σπουδαίας ράτσας που το αγόρασε για πέντε χιλιάδες δραχμές από ένα φίλο του που ήρθε από την Εδρώπη και που το όνομάσε Σπίθα. Στο λαγωνικό αυτό ο κ. Λαγωνίκας σκέφθηκε να συνδυάσει τις δυο του μανιές, τον άθλητισμό και τη ζωοφιλία και του μπηκε ή ιδέα να οργανώσει εδώ στην Αθήνα κυνοδρομίες, όπως γίνονται στις μεγάλες Εδρωπαϊκές πόλεις, με πρωταθλητή τη Σπίθα του.

Πριν οργανωθούν όμως οι αγώνες έπρεπε να προπονηθώ πρώτα ή Σπίθα. Ξέρετε πώς προπονούνται τα σκυλιά για τις κυνοδρομίες; Τα κλείνουν σ' ένα στενό κλουβί και κουρδίζουν ένα μικρόν μηχανικό λαγό που τον βάζουν να τρέξει με ταχύτητα 60—70 χλμ. Τη στιγμή που εξαπολύουν το λαγό, ανοίγουν και την πόρτα του κλουβιού και το λαγωνικό χυμεί με όλη του τη γρηγοράδα για να το πιάσει.

Αυτό έκανε και ο κύριος Λαγω-

νίκας. Αγόρασε το κλουβί, αγόρασε τον λαγό και πήγε στο κτήμα ενός φίλου του για να προπονήσει τη Σπίθα. Σ' ένα σύνθημα του κ. Λαγωνίκα ή πόρτα του κλουβιού ανοίχθηκε και ο λαγός άρχισε να τρέχει. Ο κ. Λαγωνίκας άρχισε να πηδάει από τη χαρά του.

— Μπράδο, μπράδο, φώναζε. Η Σπίθα έφυγε τόσο γρήγορα, ώστε

δεν την είδαμε καν να περνάει μπρός στα μάτια μας.

Μα ο λόγος που δεν την είδαν να περνάει ήταν γιατί ή Σπίθα είχε μείνει στο κλουβί της και από την ανοιχτή πόρτα κοίταζε αδιάφορη τον λαγό που έτρεχε μακριά.

Ο φίλος του κ. Λαγωνίκα κούνησε το κεφάλι του.

— Αυτό, αγαπητέ μου, είναι βώδι! είπε.

— Κάνεις μεγάλο λάθος διαμαρτυρήθηκε ο κ. Φειδιππίδης, είναι σκυλι λαγωνικό, ράτσας. Άλλωστε αυτό φαίνεται.

— Μπορεί να είναι σκυλι όσο θέλεις, μα είναι βώδι. Ποτέ σου δεν θα καταφέρεις τίποτε μαζί του.

— Κι' εγώ σου λέω πώς θα τα καταφέρω, έκανε πεπεισμένος ο κ. Λαγωνίκας, χαιρέτησε τον φίλο του κι' έφυγε.

Το άλλο πρωί ξημέρωσε μια υπέροχη ημέρα: ένας ελαφρός μπάτης φυσούσε από το Φάληρο μοναδικές καιρός για προπόνηση.

— Έλα, Σπίθα, πάμε, είπε ο κ. Λαγωνίκας.

Η Σπίθα, ξαπλωμένη τεμπέλικα σ' ένα ντιβάνι, έμενε ακούνητη κι' έκανε πώς κοιμόταν.

Ο αφενικός της την ξαναφώναξε δυνατώτερα και τότε ή Σπίθα άρχισε να ροχαλίζει για να μην ακούει αυτή την ένοχλητική φωνή. Στο τέλος ο κ. Λαγωνίκας έχασε την υπομονή του, έδεσε ένα λουρί στο λαιμό του σκύλου κι' άρχισε να τον

τραβάει με τη βία. Το λαγωνικό στην αρχή τον άκολουθησε. Όταν όμως βρέθηκαν στο δρόμο, στήλωσε τα τέσσερα ποδάρια του στην άσφαλτο, τέντωσε το λαιμό του και άρνήθηκε απόλυτα να υπακούσει στον κύριό του. Όση δύναμη κι' αν έβαλε ο καυμένος ο κ. Φειδιππίδης Λαγωνίκας στάθηκε αδύνατο να τραβήξει το πεισματάρικο ζώο περισσότερο από καμμιά δεκαριά μέτρα, όπου μη μπορώντας πια να ακούει τα γέλια και τις κοροϊδίες των χαμινίσις των γειτονιάς και τις επικρίσεις των διαδωτών που μουνμούριζαν μέσα από τα δόντια τους πώς κόβει την κυκλοφορία, ή πώς τυραννεί το δυστυχισμένο το ζώον, πήρε τη Σπίθα στην άγκαλιά του και γύρισε κατατροπιασμένος στο σπίτι του.

Την άλλη μέρα ο κ. Λαγωνίκας έκανε μια σπουδαία ανακάλυψη: Η Σπίθα τρελλαινόταν για τα πορτοκάλια! Εύθους ο αφεντικός της έβαλε σ' ενέργεια ένα μοναδικό σχέδιο: Πήρε ένα πορτοκάλι, το ξεφλούδισε κι' έδειξε στη Σπίθα μια φέτα.

Η Σπίθα σηκώθηκε με νωχέλεια από το ντιβάνι και γλείφοντας τα χείλια της πλησίασε τον αφεντικό της. Όσο όμως εκείνη προχωρούσε, τόσο αυτός αποσχωρούσε. Έτσι έφθασαν οι δυο τους ως την πόρτα του σπιτιού. Εκεί ο κ. Λαγωνίκας έδωσε τη φέτα στο σκυλι και δείχνοντάς της μια δεύτερη τράβηξε έξω στο δρόμο.

Στο πέμπτο πορτοκάλι ο κ. Λαγωνίκας και ή Σπίθα είχαν καταφέρει να φθάσουν στο πεδίο του Άρεως. Έκαναν μια μικρή βόλτα και γύρισαν πίσω. Ο κ. Λαγωνίκας λογάρισε πώς ο περίπατος αυτός του στοίχισε είκοσιτρία πορτοκάλια.

Την άλλη μέρα σκύλος και αφεντικός έκαναν ένα γύρο κάπως μεγαλύτερο κατά τον όποιο ή Σπίθα κατεβρόχθισε τριανταεννέα πορτοκάλια.

Σιγά σιγά ο κ. Λαγωνίκας κατάρθωσε όχι μόνον να δάξει τη Σπίθα να κάνη όλο και μεγαλύτερες διαδρομές, αλλά ν' αρχίσει να ανοίγει και το βήμα της, να περπατάει γρήγορα και τέλος να τρέχει, ενώ πετούσε πίσω του το πορτοκάλι φέτες-φέτες και ή Σπίθα έτρεχε κι' αυτή να τις αρπάξει.

Εντωμεταξύ έπειδή είχαν κι' άλλες πιάσεις οι ζέστες κι' ήταν αδύνατο να κάνη τέτοιους δρόμους με τα πολιτικά του, ο κ. Λαγωνίκας αγόρασε μια ελαφριά αθλητική στολή, φανελλίτσα και παντελονάκι κοντό και παπούτσια με καρφιά από κάτω. σάν αυτά που φορούν οι δρομείς. Με τη στολή αυτήν μπορούσε όχι

μόνον να τρέχει έλεύθερα αλλά να πετυχαίνει και λαμπρές επιδόσεις μαζί με το σκύλο του, που έτρεχε πια σάν αληθινό λαγωνικό.

Ύστερα από τρεις μήνες όποιος τύχαινε να τον άπαντήσει στο δρόμο θα τον έβλεπε να περνάει από μπροστά του σάν άστραπη και τη Σπίθα να τον άκολουθώ σά σπιθα. Ήταν κι' οι δυο τους σέ «φόρμα» μοναδική και ο κύριος Λαγωνίκας μπορούσε να υπερηφανεύεται για το κατόρθωμά του. Τώρα πια θα μπορούσε να δρέψει τους καρπούς των κόπων του που δεν θα ήσαν πλέον πορτοκάλια, αλλά βραβεία και έπαθλα γιατί ή Σπίθα ήταν άξια να έμφανισθώ στις μεγαλύτερες διεθνείς κυνοδρομίες.

Άλλοίμονο! Λίγες μέρες πριν ξεκινήσουν για την Εδρώπη, ή Σπίθα από τα πολλά πορτοκάλια που έτρωγε κάθε μέρα, έπαθε κακοήθη

άναιμία και σέ δυο εβδομάδες ψόφησε!

Στην αρχή ο κ. Λαγωνίκας ήταν άπαρηγόρητος κι' ούτε ήθελε να βγώ καθόλου από το σπίτι του. Σέ δυο-τρεις μέρες όμως δεν βάστηξε. Ξεκίνησε πρωί-πρωί, πήγε στην έξοχή και ξανάρχισε την προπόνησή του, έστω και χωρίς τη Σπίθα. Κι' έπειδή βαρύνταν να τρέχει μοναχός του, γράφτηκε σ' έναν αθλητικό σύλλογο όπου από την πρώτη μέρα προσπέρασε στο τρέξιμο όλους τους άλλους δρομείς και κατέρριψε όλα τα ρεκόρ.

Σήμερα ο κ. Φειδιππίδης Λαγωνίκας βρίσκεται στην Αμερική, έχει μεταφράσει το όνομά του σέ Φέδ Πόιντερ και είναι πρωταθλητής του κόσμου στους δρόμους άντοχής και ήμιαντοχής, κι' έχει μαζέψει 2499 έπαθλα και βραβεία.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΡΩΜΑΝΤΙΚΟ ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑ

Πόση είν' του ήλιου ή όμορφιά σάν την αυγούλα βγαίνει Σάν έκρηξη, που από μακριά μās στέλνει καλημέρα! Εύτυχισμένος είν' αυτός όπου μπορεί μια ήμερα Τη δύση του να χαιρετά γλυκειά κι' όνειρεμένη.

Θυμάμαι... Είδα κάθε τι, αulάκι, άνθό, μια κρήνη Στο φώς του να λιγοθυμά σά μια καρδιά που πάλλει. — Άς πάμε στον όρίζοντα, γρήγορ' άς πάμε πάλι, Μια άχτίδα για να πιάσουμε που ακόμα έχει άπομείνει.

Μάταια όμως κυνηγώ το θεό που όλο μακραίνει. Ή Νύχτα άκατανίκητη το πέπλο της υφαίνει Μαύρο, ύγρο και πένθιμο και φρίκη όλο γεμάτο.

Μές στο σκοτάδι μυρουδιά σάν από τάφο άπλώνει, Το φοβισμένο πόδι μου τους φθόνους τσαλακώνει Και τους γυμνοσαλίκαρους που τριγυρνούν στο βάλτο.

(Ch. Baudelaire) Δευκή Καμέλια [Α]

ΣΤΗΝ ΠΕΝΤΕΛΗ

Με το σακκίδιο στους ώμους, με το παγούρι κρεμασμένο άπ' τη ζώνη, ξεκίνησα μια μέρα για την Πεντέλη. Όταν έφθασα ο ήλιος μόλις είχε βγώ κι' όλη ή Πλάση γιόρταζε με χαρά και με καινούργια ζωή, την αύγη που ήρθε να την καλημερώσει, χύνοντας παντού το γλυκό της φώς.

Σταμάτησα για λίγο να περπατώ για να θαυμάσω τη φύση αλλά γρήγορα έτρεξα εύθυμα κι' εγώ σάν τα πουλάκια που πετούσαν δεξιά κι' άριστερά γύρω μου, για να βρω καμιά σκιά ν' άκουμπήσω το σακκίδιό μου και να πιώ λίγο νερό. Τέλος βρήκα μια γέριχη λεύκα που μ' έφιλοξένησε κάτω άπ' τα πυκνά κλαδιά της. Εκεί κοντά στην κρυσταλλένια βρύση Πεντέλης, πέρασα την ήμερα μου παίζοντας και πηδώντας. Κι' όταν ήρθε ή ώρα να φύγω, γύρισα μια τελευταία φορά το κεφάλι μου, και είδα και πάλι την πράσινη φουντωτή λεύκα που μ' έφιλοξένησε.

Χελιδνάκι [Γ]

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Το ποδόσφαιρο

Σκίτσο του Άρη

Ο ΠΑΓΩΤΑΤΖΗΣ

— Λέγε, Σάσσα, να τελειώνωμε. Άντε δυο κεφάλαια έχομε ακόμα. Μα έσύ κόλλησες σ' αυτό. Έπαναλαμβάνεις τα ίδια και τα ίδια και δεν ένορεις να ξεκολλήσεις.

Και πραγματικά ή φίλη μου δεν έν-

νοεί.... Ίδρώνει ή καυμένη, ξειδρώνει, σκουπίζεται με το μαντήλι, κάνει άέρα με το τετράδιο, σηκώνεται, ξανακάθεται, έχει έξαντλήσει πια όλα τα μέσα που θα μπορούσαν να την δροσίσουν, αλλά ματαιώς. Και ή ίδια φράση μπερδεύεται στο στόμα της.

Άνοίγει το παράθυρο, μπαίνει ήλιος. Το κλείνει, ξεστάνεται. Άλλά ο από μηχανής θεός έφτασε κι' ή συμπαθητική φωνή του φτάνει σ' αυτιά μας με το έξυπνό του λογοπαίγνιο:

Έβγα, κυρά μου, έβγα, έβγα να πάρης Έβγα.

Τί άλλο καταλληλότερο; Με όχτώ δραχμές όρμασε στο παράθυρο. Είναι εκεί, με την άσπρη του φορεσιά που, όπως λέει αυτός, μόνο να τη βλέπεις δροσίσεις. Και στο καροτσάκι πια μέσα υπάρχει το ποθητό. Μας πλησιάζει και μās λέει χαμογελώντας.

Λοιπόν βγήκαν οι δεσποινίδες να πάρουνε το έβγα.

— Ω, του λέμε, τώρα δεν το πέτυχε καλά.

— Έμ, λέει μισοφιλοσοφικά, δεν μπορεί κανείς πάντα να πετυχαίνει!... Και έξορνοντας τις άδυναμίες μας, τη δική μου στην κρέμα και της Σάσσας στη σοκολάτα:

Στην άσπρη πάει ή κρέμα, Στη μαύρη ή σοκολάτα.

— Αυτό μου φαίνεται σά να το πέτυχα, λέει γελαστά, βάτοντας τις 8 δραχμές στην τσέπη του. Άντί σας. Καλά όμως είναι να πετυχαίνει κανείς στα τρία τα δυο. Έ;

Το παγωτό κι' ή εύθυμία του έφεραν το αποτέλεσμα που περιμέναμε, και τέλος ή φράση ξεδιαλύθηκε στο στόμα της Σάσσας.

Μικρούλα Τραλαλά [Β]

λαμπάδα» της **Καρδερίνας**, «Τὸ ἄνθισμα ἐνὸς ρόδου» τοῦ **Τσάρου**, «Ἡ αὐτοβιογραφία μου» τοῦ **Χωριατοπούλου** τῆς **Κύπρου**, «Μεγάλη Παρασκευὴ» τοῦ **Διαβάτη**, «Ὁ θάνατος τοῦ Καναρινιού» τῆς **Πειραιώτισσας**, (ἀλλὰ κοινά, ἀλλὰ γνωστά, ἀλλὰ πολὺ ἐκτενῆ, ἀλλὰ χωρὶς ἐνδιαφέρον).—«Ἡ ἀνοιξη» τοῦ **Θερμοπίδακος**, «Στὴ θάλασσα» τῆς **Μαρίλλης**, «Ὁ γυριμὸς» τοῦ **Ελπιδοφόρου**, «Τὸ παλιὸ σχολεῖο» τοῦ **Σύριου**, «Ἀπὸ τὰ παλιὰ» τοῦ **Σκυριανόπουλου**, (τὸ γράψιμο κατωτέρω ἀπ' τὸ θέμα).

Ἐχω στὰ χέρια μου τὰ κομμάτια ποὺ ἔλαβα μετὰ τὴν 15 Μαΐου καὶ ἀπὸ τὰ παλαιότερα μερικὰ ποὺ ἦταν ἀπαραίτητο νὰ κριθοῦν ἰδιαίτερος.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: «**Ἀρπην** (μὲ τὸ γράμμα σου ἀσχολεῖται σήμερον ὁ κ. Φαίδων) πολὺ καλὸ τὸ σκέπτο» περιμένω) **Νηιωτοπούλαν** (ἔστειλα τὸ φυλλάδιό μου τὸ ἐξήγησες· ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ τὰ «Παιδικὰ καὶ νεανικὰ χρόνια» τοῦ ποὺ διάβασες στὸν «Ἐθνικὸ Κήρυκα» τῆς Ἀμερικῆς, θὰ εἶναι ἀπὸ τὰ πομπηνομημονεμένα, «Ἡ ζωὴ μου σὰ μυθιστόρημα» ποὺ δημοσίευσες πέρου στὰ «Ἀθηναϊκὰ Νέα»· ἔστειλα 6 τετράδια) **Βασιλέσαν τῶν Ρόδων** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· ὥραια μὲν περιγράφεις τὴν ἐκδρομὴ στὸν «Ἅγιον Ἀνδρέα»· **Ἀριστοφάνην** (ἔτσι καλὰ ἐλπίζω νὰ πῆγαν οἱ διαγωνισμοὶ κι' ὥς τὸ τέλος· ναι, εἶχε καὶ αἰεὶ νὰ μὲ γράφεις, ἀλλὰ τώρα ποὺ ἡσυχάσας, γράφε μου συχνότερα.) **Ἀπόλλωνα τοῦ Μπελβεντέρε** (καὶ σὺ ἄργησες νὰ μὲ γράψης· οἱ δυὸ αὐτοὶ ποιητὰ εἶναι ἐπίσης σπουδαῖοι ἀλλὰ διαφορετικοί· πρώτης τὸν φίλο σου πῶς στέλνουνται εἰκόνες πρὸς δημοσίευσιν· μὲν στέλνει συχνὰ καὶ ἔξω· **Νέλλο** (θὰ σοὺ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο)· **Ἀκρίταν** (αὐτὰ θὰ μὲν τὰ γράψης—μαζὶ μὲ πολλὰ ἄλλα—τώρα ποὺ τελείωσαν οἱ διαγωνισμοὶ καὶ ἡσυχάσας)· **Ἀθανάσιον Διάκον** (χαίρω πολὺ ποὺ ἀποφασίσας καὶ νὰ μὲ γράψης· ἀλλὰ νὰ ἐξακολουθήσῃς)· **Ἐιρηνικὸν** (βρίσκεις πῶς δύσκολος καὶ πῶς πρωτότυπος εἶς φετινὸς μου· Ἀσκήσεις; ἄλλοι τίς βρίσκουν πῶς εὐκόλως, ἀλλ' αὐτό, βλέπεις, ἐξαρτᾶται· ἡ ἀποτυχία δὲν πρέπει νὰ σὲ φοβίξῃ, ὥστε περιμένω καὶ τὸ κομμάτι σου γιὰ τὴν Σελίδα)· **Δοῦκα Ὑορκέζον** (τὰ ἔλαβα ὅλα· γιὰ τὰ κομμάτια θὰ σοὺ πῶ ἅμα τὰ διαβάσω· τὰ σκέπτο καὶ κάπως ἄτεχνα· ἡ «παραπάνω» ἀπάντησή μου θὰ ἔμεινε, φαίνεται, ἔξω, ἐλλείπει χώρου καὶ θὰ δημοσιεύτηκε στὸ ἐπόμενο· ναι;)· **Ἰοῖδα, Πίστις-Πατρίς** κλπ. **Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Ἰουλίου** θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΟΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 291ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τῶν Ἀσκήσεων τοῦ φυλλαδίου τοῦ-του δεκταὶ μέχρι τῆς 6 Σεπτεμβρίου

387. Δεξιόγραφος
Μυθολογικὴ γυναίκα,
Σύνδεσμος καὶ ἀριθμὸς
Τὰ ταιριάσαν μάνι-μάνι,
Κι' ἕνας Μαθητὴς ἐφάνη,
Τοῦ Δασκάλου ἀγαπήτος.
Σκυριανόπουλο

388. Συλλοβόγραφος
Γράμματα δυὸ . . . κεφαλαῖα
Ἄμα κάμουνε παρὰ,
Μπορεῖ καὶ νὰ μετανοιώσῃς:
Κάτι τι καλὸ ἂν σκαρώσῃς
Ἡ τὸ μάθημα δὲν μάθῃς,
Ὅ, τι λένε θὰ τὸ πάθῃς.
Σκυριανόπουλο

389. Μεταγραμματισμός
Τρωκτικὸ σὲ ξένῃ χώρᾳ
Κυνηγοῦν γιὰ τὸ πετσί του.
Μ' ἂν ἀλλάξῃ ἡ κεφαλὴ του,
Παπὰ ξένο βλέπεις τώρα.
Σκυριανόπουλο

390. Αἶνγμα
Περιτογυρισμένοι
Ἀπὸ τ' ἀρσενικὸ μου,
Στὰ σπῖτια κατοικοῦν.
Ὅλ' οἱ δυστυχισμένοι
Καλὸ τὸ θηλυκὸ μου
Γι' αὐτοὺς παρακαλοῦν.
Κι' ἂν πῆς τὸ οὐδέτερό μου,
Ὅμοιο μὰ πῶς τρανὸ
Ἀπὸ τ' ἀρσενικὸ μου.
Σκυριανόπουλο

391. Δικτυωτὸν
* * * * * = Σημεῖον τ. ὀρίζοντος.
* * * * * = Ἑλλειψις πείρας.
* * * * * = Μοῦσα.
* * * * * = Γυναικ. ἐργαλεῖον.
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Λουλουδί τῶν Ἀλπεων
392. Κρυπτογραφικόν.
1 2 3 4 5 6 = Ἀστερισμός.
2 3 1 4 6 = Κόπτει καὶ τρυπᾷ.
3 2 5 4 5 = Δένδρον.
4 1 1 4 5 6 = Τύραννος.
5 6 1 5 6 4 5 = Γυνὴ μεγάλη.
6 3 2 4 6 = Τοῦ βιβλίου.

393-394. Μεταμορφώσεις
1.—Τὸ ρόδον δι' ἑξ μεταμορφώσεων
νὰ γίνῃ μῆλον.

2.—Ἡ Σκύρος δι' ἑξ μεταμορφώσεων
νὰ γίνῃ Ἀῆλος. Ἡλιοπερίχυτη

395. Δημῶδες Πρόβλημα
Ἕνας χωριάτης πηγαίνει στὴν ἀγορὰ
νὰ πούλῃσιν τὴν κόττες του. Ἕνας τοῦ
ἀγοράζει τὴν μισὴ ἀπ' ὅσες ἔχει καὶ
μισή. Ἄλλος τοῦ ἀγοράζει τὴν μισὴ
ἀπ' ὅσες τοῦ ἔμειναν καὶ μισή. Καὶ
τρίτος τοῦ ἀγοράζει τὴν μισὴ ἀπ' ὅσες
τοῦ ἔμειναν καὶ μισή. Τοῦ χωριάτη δὲν
τοῦ ἔμεινε ἄλλη κόττα, οὔτε κι' ἔσφαξε
καμμιὰ. Πόσες εἶχε καὶ πόσες πούλησε
στὸν καθένα;
Ἡλιοπερίχυτη

396. Μισαὶ λέξεις μετ' Ἀκροστιχίδος
Αἱ κατωτέρω λέξεις εἶναι ἀκριβῶς
τὰ ἡμίση των. Ἄμα συμπληρωθῶν, τὰ
τέταρτα αὐτῶν γράμματα θ' ἀποτελέ-
σουν ἀρχαῖον φιλόσοφον:

Πιν-αυγ-βελ-στι-νeph-ερα-Κυν-σχ
Λουλουδί τῶν Ἀλπεων

397. Γεῶφος Ἰνδικός
Ὁ κ4 (ἐπίθετον), κ10 (οὐσιαστικόν),
σ' τ1 (ἄρθρον), φ8 (οὐσιαστικόν), φ7
(ῥήμα),
Λουλουδί τῶν Ἀλπεων

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 17

201. Ἀδης (α,δῖς).—202. Ὀνυξ-νύξ.
—203. Ζαχαρίας-καρχαρίας.—204.—
Λύρα, λῖρα, λύρα.—205.
Θ Ε Ο Ν Σ Ε Β Ο Υ 206. ΤΑΡΣΟΣ
Ε Ρ Ι Ε Α (ἄστατος, Ράς,
Ο Ρ Χ Ο Μ Ε Ν Ο Σ ἀστατός, ὄρα-
Ν Ο Ω Ι Α τός).—207—211.
Σ Ι Μ Ω Ν Ο Ζ Ο Ν Διὰ τοῦ Ψ: δ-
Ε Ε Ο Ε Ι ψις, Ψαρά, ψν-
Β Ε Ν Ι Ζ Ε Λ Ο Σ χή, ἀψίς, ἔποψ.
Ο Ο Ο Ο Ο —212. (Υ Φ Η-
Υ Α Σ Α Ν Ι Σ Ο Σ ΛΙΟΣ, Ὑποδέε-
στερος, Φαιδρός, Ἡδονή, Ἀῆσις, Ἰσχός,
Ὀκνηρός, Σείω).—213. **Μὴ ἐπαίτει ε-
παίνους** (μὴ ἐπ' ἔτη, ἐπ' ἐν οὐς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ' — 424]

Παιδάκι μου **Γιλόρια**, ἀλήθεια σ' ἀ-
ρέσει τὸ ὄνομα Κική; Καὶ δὲν ἔδλε-
γες στὴ νουνά σου; **Σύλβια**

[Μ' — 425]

Ἀλληλογραφῶ μὲ μεγάλη τάξη. Διεύ-
θυνσις: Κυρία Κούλα Τσακαλάκη,
Σταυρούπολις, διὰ **Σύλβια**

[Μ' — 426]

Ρεζεντά, Τριφύλλι, Καραιοκάκη, ἐλά-
βατε τετραδάκια; Ἀπαντήσατε. Πί-
στις—Πατρίς, ἀλληλογραφοῦμε; Διεύθυν-
σις: (Μ'—351).

Ἀπόλλων τοῦ Μπελβεντέρε

[Μ' — 427]

Υστερα ἀπὸ... ἐτήσια περίπου καθυστέ-
ρηση, δημοσιεύονται ἀποτελέσματα
«Πεντάθλου» **Βραβεῖα: Λύσεων: Σίφου-
νας**, Μύρτα Φλώρη, Δοξαομ. Ἀκρωτήρι.—
Φιλολογικῶν: Ταυρομάχος, Σίφουνας,
Συριανός.—**Μ. Μουσικῶν: Εὐδοκία Ρόδου**,
Μικρὸς Καλλιτέχνης, Σίφουνας.—**Φωτο-
γραφίας: Ἀνυπότακτο Ναυτάκι**, Σίφου-
νας, Νίκη.—**Γραμματοσῆμων: δὲν ἔλαβα**
ἀξιόλογα. Πενταθλονίκης: Σίφουνας.
Ἐπαινοί: Μέννα Λίτσα, Τσάρος, Ἀν-
θος Αἰγῆς, Γελατός Ἀντιπλοίαρχος,
Γερομωραΐτης, Ἀσπρος, Γλᾶρος, Πανα-
γιωτόπουλος, Θλιμμένη Μελωδία. Λοιποῦς,
ἀλλὰ καὶ ὅλους υπερευχαριστῶ.

Σκυριανόπουλο

Σημ. Ἀντιγραφές, ἀσυμμέτοχες ἀπαντή-
σεις, δὲν κρίθηκαν. Περιμένω διευθύνση
βραβευμένων.

[Μ' — 428]

Μορφέα—Νηρέα, γιὰ βραβεῖο εὐχα-
ριστῶ θερμὰ. **Σίφουνας**

[Μ' — 429]

Λόγω ἀναχωρήσεώς μου διακόπτω προ-
σωρινῶς ἀλληλογραφίαν.

Κορφατοπούλα

[Μ' — 430]

Πρότυπος διαγωνισμός «διὰ τὴν καλύ-
τερη ἑλληνικὴ πικρομῖα». 5 ὥραιό-
τατα βραβεῖα. Δικαίωμα: 3 δρχ. Προθε-
σμία: 31 Αὐγούστου. Διεύθυνσις: Ἰωνος
11. Ἐλπίζω στὴν συμμετοχὴ ὅλων.

Θερμὴ Πατριώτισσα

[Μ' — 431]

Συνεχίζω τὴν ἀλληλογραφίαν, ἀνταλλα-
γῇ Μικρῶν Μυστικῶν κλπ., μὲ δλον
τὸν Διαπλαστικόν μου στὴν νέα μου διευ-
θυνση. Ἰωάννην Κ. Μελέτην, Σκύρον.

Τσάρος

[Μ' — 432]

Διεύθυνσις: **Ἀντιπλοίαρχος**—Γελα-
σοῦ **Ἀντιπλοίαρχου**: Δημήτριον
Γαβαλλᾶν, Ἐνωσιν Συντακτικῶν Κιᾶτον.

[Μ' — 433]

Μαραθ-ομομάχε, Ὀλυμπιονίκη, καλῶς
ἤρθας! Σκυριανόπουλο, πῶς πᾶν τὰ
ἐισιτήρια; Νὰ τὰ χιλιάσῃς!—Ἄγι, ὅχι
μόνο ἐπιτρέπεται, μὰ καὶ... συνιστᾶται!
Ντοῦξ, Σ. Δοῦξ, ἐλάδατε;—

ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ

[Μ' — 434]

Διαπλαστικόπουλα αἰτ! Ποιὸ τὸ ὥραιό-
τερο ψευδώνυμο; [Μ'—308, 392].

ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ

[Μ' — 435]

Περικλῆς, πῶς μᾶς βλέπετε;—Ἄ-
γχι, γράφεις χωρὶς Διεύθυνση;

ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ